

दग्धरुहः, पुं, (दग्धोऽपि रोहतीति । रुह + कः ।) तिलकवृक्षः । इति राजनिर्घण्टः ॥

दग्धरुहा, स्त्री, (दग्धापि रोहतीति । रुह + कः टाप् ।) दग्धावृक्षः । इति राजनिर्घण्टः ॥

दग्धा, स्त्री, (दह्यते स इव या । दह + क्तः । ततश्चाप् ।) स्थिताकां दिक् । इति मेदिनी ।

रे. ७ ॥ दृक्विशेषः । कुरुह इति ख्यातः ॥ तत्पर्यायः । दग्धरुहा २ दग्धिका ३ स्थले-रुहा ४ रोमशा ५ कर्कशदला ६ भस्मरोहा ७ सुदग्धिका ८ । अस्या गुणाः । कटुत्वम् ।

कषायत्वम् । उष्णत्वम् । कफवातनाशित्वम् । पित्तप्रकोपनत्वम् । जठरानलदीपनत्वञ्च । इति राजनिर्घण्टः ॥ * ॥

मासदग्धा यथा,—सौरचैत्रपौषयोर्द्वितीया एवं ज्येष्ठफालगुनयोश्चतुर्थी वैशाखश्रावणयोः षष्ठी आषाढाश्विनयोरष्टमी भाद्रपदश्रावणयोर्दशमी कार्तिकमाघयोर्द्वादशी । अस्याः प्रमाणं यथा,

“द्वितीया मौनघनुषोश्चतुर्थी वृषकुम्भयोः । मेघकर्कटयोः षष्ठी कन्याभियुक्तैश्चतुर्थी ॥ दशमी वृश्चिके सिंहे द्वादशी मकरे तुले । एभिर्यातो न जीवित यदि शक्रसमी भवेत् ॥”

अस्याः प्रतिप्रसवो यथा, वैशाखे शुक्ला षष्ठी ज्येष्ठे कृष्णा चतुर्थी आषाढे शुक्लाष्टमी श्रावणे कृष्णा षष्ठी भाद्रे शुक्ला दशमी आश्विने कृष्णाष्टमी कार्तिके शुक्ला द्वादशी अग्रहायणे कृष्णा दशमी पौषे शुक्ला द्वितीया माघे कृष्णा द्वादशी फालगुने शुक्ला चतुर्थी चैत्रे कृष्णा द्वितीया । एतत्प्रमाणं यथा,—

“मेघे दिनेषु नृयुगे ऋगन्त्रे
यूके धनुःस्थे कलसे च शुक्ला ।
कुलीरकन्यालिङ्गमास्थमीन-
वृषेण कृष्णास्तिथयः प्रदग्धाः ॥” * ॥

दिनदग्धा यथा,—रविवारे द्वादशी सोमे एका-दशी मङ्गले दशमी बुधे तृतीया वृहस्पतौ षष्ठी शुक्रे पञ्चदशी शनौ सप्तमी । एतत्प्रमाणं यथा,

“मासा रुद्रा दिशो रामाः षट्पञ्चसुनयस्तथा । दहन्ति तिथयः सप्त ऋत्यादौः सप्तसप्तभिः ॥”

इति ज्योतिःसारसंग्रहः ॥

दग्धिका, स्त्री, (कुत्सिता दग्धा । “कुत्सिते ।” ५ । ३ । ७४ । इति कन् ।) दग्धानम् । षोडश भात इति भाषा । चाँची इति ख्याता इति केचिदिति भरतः ॥ तत्पर्यायः । भिस्सटा २ । इत्यमरः । २।६।१६ । भिस्सटा ३ भिस्सिटा ४ भिस्सिटा ५ भिस्सिका ६ । इति तट्टीकासार-सुन्दरी ॥ दग्धावृक्षः । इति राजनिर्घण्टः ॥

दग्धिका, स्त्री, (दग्धा इष्टका ।) भामकम् । इति हारावली । २।१४ ॥

दघ, इ त्यागे । अघने । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (श्वो-परं-सकं-सेट् ।) इ, दह्यते । अघनं रक्षणम् । इति दुर्गादासः ॥

दघ, न घातने । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (खां-परं-सकं-सेट् ।) न, दह्यति । दघ घाते ।

इति जौमराः पठन्ति । तेन तदर्थकल्पनमेवो-चितम् । ततश्च घातनमिति हन्यर्थस्य पाक्षिक-चुरादित्वेन स्वायं जौ रूपं हननमित्यर्थः । किञ्च हिंसनपाठेनैवेष्टसिद्धे घातनपाठो हिंसाप्रे-रणाः स्यान्न वेति काकदन्तान्नेषणवद्विफलं त्रयाणामेव कातन्नाद्यसम्मतत्वात् । इति दुर्गा-दासः ॥

दख, त् क तत्पाते । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (अदन्त-चुरां-परं-सकं-सेट् ।) तत्पातस्तदखपातनम् । क, दखयति दखापयति अपराधिनं राजा । इति दुर्गादासः ॥

दखः, पुं स्त्री, (दखयति अग्नेनेति । दख + घञ् । यद्वा, दाम्यत्वनेनेति । दम् + “जमन्तात् डः ।” उगां १ । ११३ । इति डः ।) लघुङ् । इत्य-मरः । ३ । ३ । ४१ ॥ (यथा, हठयोगप्रदी-पिकायाम् । ३ । ११ ।

“यथा दखहतः सर्पो दखाकारः प्रजायते ॥”) तस्य धारणगुणाः । स्वलतः संप्रतिष्ठानत्वम् । शुन्नुनिवेशनत्वम् । अवष्टम्भनत्वम् । आयुष्य-त्वम् । भयघ्नत्वञ्च । इति राजवल्लभः ॥ (यथा, चिकित्सितस्थाने चतुर्विंशेऽध्याये सुश्रुतेनोक्तम् । “पुनः सरीसृपश्चालविषाग्निभ्यो भयापहम् । अमस्त्रलनदोषघ्नं स्थविरं च प्रशस्यते ॥ सत्त्वोत्साहवलयस्यैधैर्यैर्वीर्यैविवर्द्धनम् । अवष्टम्भकरश्चापि भयघ्नं दखधारणम् ॥”)

श्ररणागतश्चाण्डालादि । यथा,— “श्ररणागतसंचाण्डं भूतानामप्यहिंसनम् । ऋर्विदि च यद्दानं दखमित्यभिधीयते ॥” इति मोक्षधर्मः ॥

(दखाकारत्वात् कृत्वादीनामङ्गविशेषः । यथा, वृहत्संहितायाम् । ७३ । ४, ६ ।

“युवराजवृषपतिपत्न्याः सेनापतिदखनायका-नाञ्च । दखोऽर्धपञ्चहस्तः समपञ्चकताह्विस्तारः ॥”

“अन्येषाञ्च नराणां श्रुतातपवारण्यन्तु चतुर-स्रम् । समष्टतदखयुक्तं कृत्वा कार्यं तु विप्राणाम् ॥”

चामरादीनामङ्गविशेषञ्च । यथा, तत्रैव । ७२ । ३-४ ।

“अध्यर्धहस्तप्रमितोऽस्य दखो हस्तोऽथवारत्रिसमोऽथवान्यः । काष्ठाच्छुभात् काञ्चनरूप्यगुप्तात् रत्नैर्विचित्रैश्च हिताय राज्ञाम् ॥ षट्पातपञ्चाङ्गप्रवेचचाप-वितानकुन्तध्वजचामराणाम् । व्यापीततन्त्रीमधुलवणवर्णा वर्णक्रमेणैव हिताय दखाः ॥”

ब्रह्मचारिधार्म्यलघुङ्गाकारपदार्थः । यथा, द्वैवी-भागवते । १ । १६ । ३१ । शुकं प्रति जनक-स्थोक्तिः ।

“दखाजिनकृता चिन्ता यथा तव वनेऽपि च । तथैव राध्यचिन्ता मे चिन्तयानस्य वान वा ॥”

वर्णभेदेन तत्प्रमाणादिकमुक्तम् । यथा, मनौ । २ । ४५-४७ ।

“ब्राह्मणो वैल्लपालाश्रौ चक्षियो वटखारिरो । पैलवौदुम्बरौ वैश्वो दखानर्हन्ति धर्मतः ॥ केशान्तिको ब्राह्मणस्य दखः कार्यः प्रमाणतः । ललाटसम्मतो राज्ञः स्यात्तु नासान्तिको विश्वः ॥ ऋजवस्ते तु सर्वे स्युरव्रणाः सौम्यदर्शनाः । अनुदेगकरा नृणां सत्वचो नामिदृषिताः ॥”

बाणनिक्षेपकालीन स्थानविशेषे, स्त्री । यथा, आग्नेयधनुर्वेदे । “तिर्यग्भूतो भवेद्दामो दक्षिणेऽपि भवेदलुः । गुलफौ पार्श्वीयश्चौ चैव स्थितौ पञ्चाङ्गुलान्तरौ ॥ स्थानं दखं भवेदेतत् द्वादशाङ्गुलमायतम् ॥”

दखः, पुं, (दखयत्यपराधिनमनेनेति । दख + घञ् । यद्वा, दाम्यति श्रान्तं करोत्यनेन । दघ + डः ।) राज्ञां चतुर्थोपायः । (यथा, द्वैवी-भागवते । १ । १७ । ३ ।

“विना दखं कथं राज्यं करोति जनकः किल । धर्मं न वर्त्तते लोको दखश्चैन भवेद् दृदि ॥”) स च त्रिविधः । वधः अर्धग्रहणं वन्धन-ताडनादिञ्च । इत्यमरटीकासारसुन्दरी ॥ तत्-पर्यायः । साहसम् २ दमः ३ । इत्यमरः । २ । ८ । २१ । (दख + भावे घञ् । दमनम् । (यथा, मनुः । १२ । १० ।

“वाग्दखोऽप्य मनोदखः कायदखस्तथैव च ॥” दख इवाचरतीति । दख + क्तिप् । ततो भावे घञ् ।) ऊर्हस्यतिः । दाडान इति भाषा । इति सारसुन्दरी ॥ अहमेदः । (अस्य लक्षण-भेदादिकं यथा, अग्निपुराणे २४१ अध्याये । “मखलासंहतौ भागौ दखास्ते बहुधा षड्गु । तिर्यग्दृष्टिस्तु दखः स्यात् भोगोऽन्या वृत्ति-रेव च ॥

मखलः सर्वतोऽवृत्तिः पृथग्दृष्टिरसंहतः । प्रदरो दृढकोऽस्यश्चापी वैकुचिरेव च ॥ प्रतिष्ठः सुप्रतिष्ठश्च श्रेयो विजयसङ्घयो । विश्रालो विजयः सूचो स्थाना कर्णचन्द्रमुखौ ॥ सर्पास्थो वलयश्चैव दखभेदाश्च दुर्जयाः । अतिक्रान्तः प्रतिक्रान्तः कक्षाभ्याञ्चैकपद्गतः ॥ अतिक्रान्तस्तु पचाभ्यां त्रयोऽन्ये तद्विपर्यये । पचोरस्यैरतिक्रान्तः प्रतिष्ठोऽन्यो विपर्ययः ॥ स्थानापचो धनुःपचो हिस्थण्यो दख ऊर्हगः । द्विगुणोऽयन्त्वतिक्रान्तपचोऽन्यस्य विपर्ययः ॥ द्विचतुर्दख इत्येते त्रयो लक्षणतः क्रमात् । गोमूत्रिका हि सच्चारौ शकटो मकरस्तथा ॥”) प्रकाखः । अश्वः । कोणः । मन्यानः । सैन्यम् । कालः । षड्डी इति भाषा । मानभेदः । काटा इति भाषा । (“हस्तैश्चतुर्भिर्भवतीह दखः ।” इति लीलावती ॥) चखण्डोः पारिपाश्विकः कः । (यथा, महाभारते । ३ । ३ । ६८ ।

“ये च तेऽनुचराः सर्वे पादोपान्तं समाश्रिताः । मातराण्यदखादास्तांस्तान् वन्देऽश्रुनिस्तुमान् ॥”) यमः । अभिमानः । इति मेदिनी । ३ । १६ ॥ यध-